

Ziua Ispășirii, Nunta, Noul Legământ

22 mai 2008

Gili Cârstea

Este noul legământ același lucru cu nunta? Ce înseamnă „scrierea legii” în inimă și minte? Cu cine se „căsătorește” Hristos, cu Noul Ierusalim sau cu biserica Sa? Cine este „Noul Ierusalim”?

Acest limbaj metaforic a produs multă încurcătură în biserică de-a lungul timpului, și fără o corectă înțelegere a acestor concepte ne va fi greu, dacă nu imposibil, să răspundem așteptărilor cerului în conflictul care se apropie.

Că revenirea lui Hristos este dependentă de nunta Mielului este clar arătat în Apocalipsa lui Ioan. Spiritul Profeției, vorbind despre generația mării dezamăgiri, completează imaginea astfel:

„Isus a trimis pe îngerii Săi să călăuzească mințile celor dezamăgiți către Sfânta Sfintelor, unde El a intrat spre a curăți sanctuarul și spre a face o ispășire specială pentru Israel. Isus a spus îngerilor că toți cei care Îl vor găsi pe El vor înțelege lucrarea pe care o va face El. Am văzut că în timp ce Isus se află în Sfânta Sfintelor, El se va căsători cu Noul Ierusalim; și când lucrarea Lui va fi încheiată acolo, El va coborî pe pământ cu putere împărătească spre a lua la Sine pe cei scumpi care au așteptat cu răbdare venirea Sa” (EW 251).

Această idee, că Hristos se „căsătorește” cu Noul Ierusalim, a impresionat puternic gândirea pionierilor adventiști. Pentru ei, Noul Ierusalim era metropola universului, cetatea fizică pe care o vor locui cei răscumparați, și cu care se vor întoarce pe pământ după cei o mie de ani. Prin nuntă ei înțelegeau ceremonia de investitură prin care Hristos este făcut Domn și Mântuitor, și primește autoritatea supremă, tronul și împărăția. Așa se explică poziția oficială din Tragedia Veacurilor, a cărei urmare logică era că cei mântuiți nu pot fi în același timp și mireasa, și invitații la nuntă. A părut normal ca oamenii să fie cei chemați la ospăț, așa că mireasa nu putea fi decât Noul Ierusalim, adică ceremonia de înscăunare a lui Hristos ca Domn și Împărat al cetății sfinte.

Acesta a fost stadiul primar al luminii despre sanctuar, absolut necesar în acel moment. Solia 1888 urma să ducă mai departe lumina despre nunta Mielului, construind pe neprihănirea lui Hristos scopul lui Dumnezeu în creațiune. Solia prezenta pe Hristos ca fiind o împlinire actuală, vizibilă, a scopului lui Dumnezeu,

primul exemplu trupesc despre ce înseamnă nunta. În El, cele două naturi, creată și divină, erau împletite armonios, iar rezultatul final era viața fără păcat în cele mai neprielnice circumstanțe. Hristos a păzit legea indiferent cât de copleșitoare erau „situațiile de urgență” pe care diavolul și lumea le grămădeau peste sufletul Său.

Lumina începea să crească la acest subiect, în ciuda reticenței fraților de la Battle Creek:

„Atât în Vechiul cât și în Noul Testament, legătura de căsătorie este folosită spre a reprezenta unirea delicată și sacră ce există între Hristos și poporul Său” (DA 151).

„Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul... Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său” (DA 161).

„Prin nuntă este reprezentată unirea dintre omenesc și divin; haina de nuntă reprezintă caracterul pe care trebuie să-l posede toți cei care vor fi socotiți a fi oaspeți potriviți pentru nuntă” (COL 307).

Haina de nuntă se oferă miresei pregătite, și este un eveniment unic, așa cum spun Zaharia și Ioan în cărțile lor. Zaharia vorbește despre un decret divin prin care marele preot este dezbrăcat de hainele murdare (caracterul naturii firești) și îmbrăcat cu haine de sărbătoare. La fel și mireasa din Apocalipsa, unde Ioan spune că ei „i s-a dat” să se îmbrace cu in subțire deoarece „s-a pregătit” pentru nuntă.

Inspirația continuă pe aceeași temă, spunând că Hristos nu poate reveni, adică nu poate părăsi Sfânta Sfintelor, decât atunci când caracterul Său va fi „în mod desăvârșit reprodus” în poporul Său.

Ieremia ne-a spus cum va fi acest caracter reprodus în mod desăvârșit în poporul lui Dumnezeu:

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul. Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu” (Ier 31:31-33).

Aici se vorbește despre un altfel de legământ, diferit de acela făcut la Sinai, și pe care noi toți – cei de atunci sau cei de astăzi – l-am călcat. Noul legământ înseamnă o instalare, o „scriere” a caracterului divin în noi, în mintea omenească, o îmbinare a celor două naturi despărțite de păcat în Eden.

Un secol și jumătate s-a scurs de când Hristos trebuia să părăsească Sfânta Sfintelor, rolul de Mijlocitor, spre a reveni la închinătorii cărora le ceruse să aștepte

puțin atunci, când El pășise alături de Tatăl în Sfânta Sfintelor. Ispășirea finală, nunta, noul legământ, nu trebuiau să dureze atât de mult. Dar s-a întâmplat exact ca și cu vechiul legământ.

În timp ce Moise era cu Dumnezeu pe munte, unde primea detaliat instrucțiunile legământului, jos în vale poporul celebra slujba lui Baal și vibra sub influența lui nesfântă.

Când Hristos a intrat la nuntă, spre a primi „Noul Ierusalim,” iubitorii luminii au fost rugați să aștepte puțin. Dar curând, unul câte unul, ei au refuzat oferta extraordinară a împlinirii legământului cu ei, și s-au întors la tronul de pe care Satana sufla influența lui nesfântă și propovăduia varianta populară a îndreptării prin credință.

Ziua Ispășirii pentru cei vii, sau nunta, înseamnă de fapt împlinirea noului legământ, o instalare a caracterului lui Dumnezeu în inima omenească prin locuirea Duhului Sfânt.

Când nu știm că nunta este același lucru cu noul legământ, intrăm în cele mai nebunești erori, așa cum a dovedit recent cazul Strong City. Poți crede că Dumnezeu locuiește în tine, poți pretinde că ești mireasa și îplinești profeția, dar dacă nu știi că legământul prevede scrierea legii în inimă, fângăduința devine deșertăciune și goană după vânt.

Scopul nunții este producerea unui popor care trăiește în deplină ascultare de lege, fără mijlocitor, în fața unui Dumnezeu sfânt. Când se întâmplă acest lucru, Dumnezeu va fi sfințit în noi sub ochii oamenilor, lucru care va duce imediat la încheierea mării controversă.

***